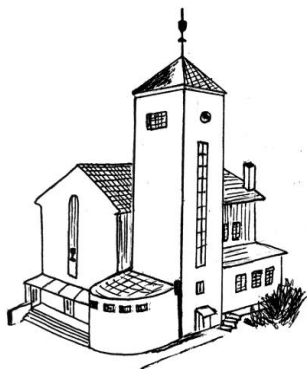

Adventní Sborové listy 2018

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

„Přijď dešti nebeský“

V poslední neděli církevního roku nechala sestra vikářka zpívat nám celkem málo známou píseň z našeho zpěvníku „Přijď dešti nebeský“ (372). Jako autor je pak dole uveden Johann Kaspar Stegmann a datum 1713. V rejstřících na konci zpěvníku se pak můžeme dočísti, že píseň je převzata z kancionálu „*Nová harfa na hoře Sion znějící*“, kterou 1732 vydal těšínský rodák, exulant působící v Herrnhutu a pak jako kazatel českého sboru v Berlíně Jan Liberda. Ten také prý také píseň dolnosaského luterského faráře a skladatele přeložil.

Jsme v první polovině 18.století. Evropa se po konci pustošivé třicetileté války (1648) vzpamatovává. Charakteristický je rozmach barokního stavitelství a barokní hudby. Vždyť v té době žil a skládal v Lipsku vrcholný představitel hudebního baroka Johann Sebastian Bach! Vlastně by se dalo říci, že prudký vývoj v hudbě byl jakoby na úkor vývoje v jiných oblastech ducha. Teologové se zabarikádováli ve svých konfesích a katechismech, katolíci ve svých, luteráni ve svých a dál už nic nového nepřinesli. A co největší myslitelé té doby? Ti už se věroučnými a náboženskými spory vůbec nezabývali. Své úvahy už vedli ve světle osvíceného Rozumu. Zajímaly je jen věci jisté a ověřitelné, pravdy vědecké, nikoli nejisté náboženské spekulace.

Jak se ale cítili prostí věřící? Mohli v kostele poslouchat suché dogmatické poučky stále dokola a přikyvovat, nebo zbožně naslouchat vznešeným tónům oratorií. Něco tu přeci schází! Něco není nasyceno. Je to touha srdce po lásce, touha po přijetí, po objetí, po kráse a radosti. Tato „touha duše“ (jak se tehdy říkalo lásce) byla společná i na katolické straně. Adam Michna z Otradovic zpívá: Veliký Bože z výsosti, jak ty se snižuješ, že z trůnu své milosti v mé nitro vstupuješ... (274). Co si od toho vstoupení sliboval? Aby se myslí, řečí, činem stal pravým Kristovým učedníkem? To ani náhodou! Toho neměl vážený měšťan, městský varhaník a majitel výnosné hospody v Jindřichově Hradci zapotřebí, a nikdo to ani po něm nechtěl. Co tedy? Ten vznešený zážitek, ten velebný pocit blažené jednoty duše s božstvím. Jaká je to krása, ten prožitek takové slavnostní chvíle!

To byl duch doby. A považte ten rozdíl, když ani ne sto padesát let předtím věčně vězňený biskup Jednoty bratrské Jan Augusta zpívá: *Snažujme se ve všem právě žít Bohu k libosti, za Ježíšem vůdcem k slávě jíti cestou svatosti. Neboť on svým k nebi jest ta pravá sám a živá cesta; kdo jde za ním kříž svůj nese, ten s cílem nemine se* (477). Jak prosté! Cestou následování, k čemuž patří nesení kříže, dojít do cíle. Co chcete víc? Je v tom celá vážnost života (v podstatě ještě středověkého). O století později už to najednou nestačilo.

Michna sám s farníky Jindřichova Hradce žádný sbor bratří a sester netvořil (leđa tak sbor pěvecký), ale představme si bratrské sbory, kde jeden ručil za druhého, nota bene v cizí zemi, kde si jako imigranti museli teprve získat úctu a vážnost místních lidí svou pracovitostí a zbožností. Poslouchat věroučná kázání byla sice povinnost, ale lidé ve sboru také chtěli dát průchod tomu, po čem duše touží a to společně ve shromáždění. Proto taková obliba písní. I my to známe. Když je kázání poněkud suchopárné, sborové duch se posiluje zpěvem krásných písní. A v těch je mnoho bohatství. Tak se v té době stalo, že oné touze duše vycházel vsříč spíše básník, než učený teolog, neboť básník svými neotřelými výrazy vystihuje potřeby duše lépe.

O tom je naše píseň „Přijď dešti nebeský“. Děšť skrápějící vyprahlou zemi spokojí vše, „co v srdci bolí“. „Potůčky živé“ pro žíznící duši, „živý větříček“, co v srdci vzbudí žití jiskřičku, „drahý nápoj“, jenž hřešící srdce ukojí. To vše je v tom zvolání „Přijď“. Někdy má až povahu milostné lyriky: Promluv k našim duším slovo veselé: „Zas bud’

spokojena, ty má vyvolená, já jsem tvůj cele“ (6 verš). Takhle by už dnes k našemu Pánu nikdo nemluvil.

Slovo Advent znamená příchod a rozumí se Kristův příchod a my se můžeme bavit o tom, co to znamenalo původně, kam se to v dějinách posunulo a co o tom soudíme. Nebo můžeme s našimi předky zpívat: Přijď hned a rozdmýchej v naší unavené a mdlé duši žití jiskřičku! Mně to přijde vhodnější.

Jan Kozlík

Beseda na koupališti patřila 100. výročí Československa

Mšeno - Prohlášením nezávislosti Čechoslováků, které 26. října 1918 na kongresu národností ve Filadelfii přečetl T. G. Masaryk, začala beseda na mšenském koupališti. Ta byla věnována právě stému výročí Československé republiky. Text přečetl místní divadelník Jiří Fanta. Poté se ke slovu dostali hosté večera, jimiž byli nevlastní pravnučka T. G. Masaryka Anna Rývová a historik ústavu T. G. Masaryka v Praze Michal Pehr. Ten v úvodu nastínil, jakým způsobem První republika Čechů a Slováků vznikala. „První republika vznikla v podstatě na troskách habsburské monarchie. Stejně jako Rakousko-Uhersko bylo mnohonárodnostní monarchií, bylo i Československo mnohonárodnostním státem, v němž hlavní slovo měli Češi. Právě nalézání vztahů ostatních národností k novému státu bylo dosti komplikované,“ uvedl Michal Pehr. Situaci podle moderátora večera, mšenského evangelického faráře Michala Šimka nezlepšoval ani fakt, že v prvních letech republiky bylo vysílání Československého rozhlasu pouze v češtině, například sudetští Němci tak byli nuceni poslouchat německé stanice. A to ke zlepšení česko-německých vztahů nepřispělo. Beseda se následně posunula od vzniku nové republiky do zlomového roku 1938 a poté k dalšímu nepříjemnému milníku československé historie, roku 1948. Anna Rývová se v souvislosti s tímto letopočtem vrátila ve vzpomínkách k Janu Masarykovi. „Nikdo z naší rodiny nevěřil, že jeho smrt byla sebevraždou,“ řekla pamětnice. Následovala zastávka u dalšího osmičkového roku 1968 a závěr patřil událostem Sametové revoluce. Během besedy se představili mšenští divadelníci, kteří přečetli úryvky z dobového tisku. Vedle nich pak večer, pořádaný

městem a evangelickým sborem, oživila dobovými písněmi Shoda okolností.

Jiří Říha (vyšlo v měsíčníku Mšensko č. 9/2018)

Mšenští divadelníci připravují třetí díl Čapkových apokryfů

Mšeno - Horké dny letošních prázdnin neodradily zájemce o kulturní zážitky. V rámci projektu evangelické církve přiblížit se širší veřejnosti vznikl ve spolupráci evangelického faráře Michala Šimka a divadelního sdružení mšenského Sokola cyklus tří večerů sestavených z apokryfů Karla Čapka.

Jedná se o scénické čtení, což je forma méně prostorově a technicky náročná z hlediska kulis a dalšího zázemí. Nároky na herce se nijak nesnižují. I když text čtou, je na nich, aby bez dalších pomocných prostředků vtáhli diváky do děje. Zjednodušeně řečeno, taková rozhlasová hra naživo. Myslím, že mým kolegům se to daří znamenitě. Představení jsme nazvali „Hodina dějepisu naruby“. Vedle členů našeho sdružení se můžete setkat i s našimi hosty z mělnického Nového divadla i odjinud. Krásný hudební doprovod tvoří skladby pro cembalo v podání Davida Bidla.

První večer proběhl 28. července, druhý 18. srpna a na třetí, který má proběhnout v září, srdečně zveme všechny, kteří nás ještě neviděli nebo nás chtějí vidět znovu. Přesný termín ještě nemáme, sledujte plakáty, včas se ho dozvíte.

Další kulturní akcí bylo představení studentů DAMU, které zaujala zahrada evangelického kostela a v tomto krásném prostředí sehráli 1. srpna klasickou Shakespearovu tragédii Romeo a Julie. Místo kulis posloužily pouze stromy a keře zahrady. Pojetí hry bylo mladé, svěží, a přitom nijak neuráželo tento krásný a romantický příběh. Přejeme těmto začínajícím umělcům, aby jim jejich nadšení vydrželo co nejdéle a děkujeme za krásný zážitek.

Daniela Sobotková (vyšlo v měsíčníku Mšensko č. 9/2018)

Orfeo aneb putování podsvětím

Mšeno – Tak bylo nazváno poetické pásmo s barokní hudbou ze 17. a 18. století. Vystoupili s ním v sobotu 15. září umělci sdružení v Ensemble Forte Fortuna v čele se sopranistkou Gabrielou Eibenovou. Mezi jednotlivými hudebními vystoupeními četli pasáže z bájného příběhu o Orfeovi a jeho manželce Eurydiky mšensští divadelníci Václav Novák a Jiří Fanta.

Při zahajovacím pozdravu David Bidlo, který hrál na cemballo, uvedl posluchače do problematiky legendy o Orfeovi a jejím hudebním ztvárněním v období baroka. V průběhu koncertu přítomným vysvětlil, že barokní hudba byla ve své době hudbou vážnou, která však měla i prvky a ztvárnění, které bychom mohli přirovnat například k jazzové hudbě.

Vedle výše zmíněných umělců dále vystoupili Magdalena Malá a Bohumila Bidlová (housle), Helena Matyášová (violoncello) a Barbora Hulcová (theorba). Posluchači měli k dispozici tištěný program s medailonem G. Eibenové.

Všichni vystupující hráli s chutí a s nasazením. Výkony G. Eibenové byly strhující. Její vystoupení nebylo stylizované, jak to bohužel někdy u operních pěvkyní bývá, ale naprosto přirozené. Zařadit čtení mšenských divadelníků mezi vystoupení muzikantů se ukázalo jako nosné. Více než tři desítky posluchačů odměňovalo výkony jednotlivých umělců potleskem, který se v samém závěru koncertu proměnil ve vřelé ovace.

David Bidlo, který koncert zorganizoval vyslovil přání alespoň jednou za rok uspořádat ve Mšeně akci tohoto typu. Koncert se konal v rámci Dnů evropského kulturního dědictví. Finančně ho podpořili město Mšeno a rozvojový grant Českobratrské církve evangelické.

Michal Šimek

Sopranistka Gabriela Eibenová v rozhovoru říká:

Kokořínskem většinou pouze projíždím, mám k němu dluh

Sopranistka Gabriela Eibenová, dvorní sólistka Ensemble Inégal, jednoho z našich renomovaných souborů staré hudby, vystoupí ve mšenském evangelickém kostele v sobotu 15. září v rámci Dnů

evropského kulturního dědictví. Paní Eibenové jsme proto položili několik otázek.

Dlouhodobě se věnujete interpretaci takzvané staré hudby. Co vás k této specializaci přivedlo?

Láska ke staré hudbě přece! Ale cesty byly samozřejmě méně přímočaré. Se spoustou odboček a návratů. Stěžejních momentů bylo více. Tak například hned z počátku mé pěvecké výuky v útlém dětství sehrála nepřímou zásadní roli má paní učitelka Libuše Tomišková, která mě vedla k přirozenému hudebnímu projevu. Žádný patos, velká gesta, něco vyumělkovaného. To vše je při interpretaci staré hudby klíčové. Za druhé jsem milovala Knížku polyfonní hry pro klavír a pořád jsem si ji do nekonečna přehrávala. Polyfonie a fuga – neustálé proplétání několika hlasů v rámci perfektního řádu - to je doména renesance a baroka. A za třetí jsem se na konzervatoři v Praze setkala s anglickým tenoristou Jamesem Griffettem, specialistou na starou hudbu, který tam vedl mistrovskou třídu a tehdy jednoznačně pojmenoval a ovlivnil mé další profesní směřování.

Ve Mšeně uvedete orfeovský program. Můžete přiblížit význam mýtu o Orfeovi pro barokní hudbu?

Celé baroko se neustále upínalo k antice, vždyť na samém počátku hudebního baroka byla snaha rekonstruovat antické drama s hudbou, a vznikla tak jako vedlejší produkt opera! Z antické minulosti se nám dochovalo nepřeberné množství dokladů o hudební teorii, ale s dešifrováním hudebního zápisu je to už mnohem horší. Hudebních památek z té doby máme vůbec jen pouhý zlomek. Skladatelé kolem roku 1600 tak museli přijít s vlastním, novým stylem, klíčové bylo slovo, jeho význam a s ním související afekt. Orfeus byl bájný pěvec, měl božskou lyru a svým Kokořínskem většinou pouze projíždím, mám k němu dluh zpěvem a hrou dojal snad vše, co bylo na povrchu zemském i pod ním. Lásku, pohnutí, žal, to vše vyjadřoval hudbou, s její pomocí dokázal brány otvírat a skály lámat. Převratným dílem tohoto období s epochálním významem pro celé následující dějiny hudby byla opera Orfeo od italského skladatele Claudia Monteverdiho, ukázka z této opery zazní i na našem společném koncertě.

Jaký je váš vztah ke Kokořínsku a Máchovu kraji?

Nejpříhodnější slovo je asi dluh. Ano, mám velký dluh k tomuto krásnému kraji, jímž často projíždím cestou na koncerty tam a zpět, a nikdy není vhodná doba a dost času se zastavit a pobýt. Jako dítě jsem zde určitě byla, byla jsem z takové té typické kulturně-výletní rodiny „hrady-zámky“. Ale svým vlastním dětem to ještě dlužím.

Co vás čeká v nadcházející sezóně? Kde se s vámi mohou posluchači setkat?

Bliží se Svatováclavský festival v Ostravě, kde budeme prezentovat další z nových premiér českého barokního skladatele Jana Dismase Zelenky, dále říjnový Zelenka Festival Praha Drážďany, který je v produkci mého domovského souboru Ensemble Inégal, společné autorské představení Slzy Eliny Makropulos, jež vzniklo ve spolupráci s režisérkou Magdalenou Švecovou a odehrajeme ho v listopadu dvakrát v Brně a jednou v Praze, Michnova Loutna česká v prosinci opět v Ostravě, další autorské představení, tentokrát pro děti, v režii Evgeny Ibragimova „Loutkando Grando aneb kouzelné hraní s barokní hudbou“ odehrajeme třikrát v prosinci v Praze. Výhledově pak festivaly v Bozar a Lipsku, koncerty ve Španělsku. Nejbliže však, dokud je ještě dostatečně teplo v kostelích, mě čekají koncerty v rámci Českého varhanního festivalu s mým mužem Adamem Viktorou. A místa? Kdyně, Lštěň, Choteč, Bělá nad Radbuzou, Vlachovo Březí, Skořenice... A samozřejmě 15. září koncert s mými milými přáteli ve Mšeně!

David Bidlo (vyšlo v měsíčníku Mšensko č.9/2018)

Nepřestávejme se ptát po hlubším smyslu a směru našeho konání

17. listopad, to je pro mě událost, kdy šedá jednolitost byla vystřídána touhou po barevnosti, kterou nese svoboda. Natolik jsme si na barevný život ve svobodě zvykli, že už ji bereme téměř automaticky. Lehce zapomínáme na časy před listopadem, třeba na nesvobodu voleb, na jednotné zboží v krámech, na jednotvárné zpravodajství, na omezenost přístupu k pořádnému vzdělání, na sledování agenty STB, o zločinech režimu 50tých let ve vykonstruovaných procesech s letci, řeholníky, atd., ani nemluvě. Nedávno objevené nahrávky procesu s R. Slánským

jsou nejen pro mladší generace už jen slabým dozvukem jiného světa. Je to dávno, paměť zeslábla. A nevím, rozmlžili jsme si ji sami, nebo nám někdo pomohl? Z naší společnosti, ať jsme jakkoli různí, dnes nejvíce slyšíme ty vnitřně vystrašené různými pseudo-hrozbami, a na druhé straně aktivistické skupiny s nálepkou pravdoláskařů, která (pro mě naprosto nepochopitelně) získala pohoršlivý nádech. Zbytek společnosti se jeví příliš unavený, upracovaný. Podle výsledků voleb to vypadá, jakoby velká část potřebovala shodit odpovědnost za své životy na někoho jiného a v klidu žít. Vložit ji na silné vůdce, na ty, kteří se tváří, že mají pochopení, nebo že nás zachrání před smyšlenými nebezpečími ekonomického rázu, nebo spojenými s migrací. V předních pozicích se pak usazují ti, kteří uměli přesvědčit o své síle a zkratkovitých řešeních. Často je provází nacionalismus, nebo odmítání Západních ideových struktur, které jsou vykreslovány v těch nejčernějších barvách. Bují tu iracionální úvahy, tendence přijímat různé informace, bez ohledu na jejich pravdivost. Mnohde roste i agresivita vycházející z jednoduchých vzorců označení nepřátel: jednou je to EU a spojenci v NATO, jindy cizinci, nebo národnostní menšiny, či menšiny profesní, jako jsou novináři. Například dnes nám ze dveří fary někdo strhnul nálepku „Hate free zone“ označující místo, kde se snažíme být otevření všem, a tak bojovat proti rostoucí nenávisti. Chybí tu zájem zabývat se růzností názorů, růzností přístupů k pohledu na svět, a s tím upadá vlastně i demokracie, která by měla být schopná rozhovoru, schopná hledat to nejlepší z široké palety možností.

Zdá se mi, že mezi námi ubývá také základních morálních hodnot a norem, které bychom si měli vštěpovat od malička v rodinách a ve školách, skrze rozumná média, nebo skrze poselství osobností politického či uměleckého světa. Tedy hodnot, které naše jednání a uvažování udržují v určitých hranicích. A v prostředí, kde se jich nedostává, se žije čím dál hůř. I když se evidentně umíme dobře přizpůsobovat novým poměrům a nastavením, zdá se, že nepřímou úměrou, jak naše společnost bohatne hmotně, ubýváme na druhé straně duchovně, kulturně i hodnotově. Všechno se poměřuje individuálním pohledem. Někomu nevádí krácení daní, někomu nevádí lež, nebo manipulace s informacemi, pohrdání ústavou, a uvidíme, jak to dopadne s odklizením dětí do zahraničí. Svoboda ztratila rozměr odpovědnosti,... za bezcitnost se dnes už nikdo zřejmě nemusí stydět. Mnohým z nás k

životu stačí mít práci, prostředky na živobytí a zábavu, mít kde bydlet. Aktivní zájem o dění v politice (a ve společnosti vůbec) komplikuje nepřehlednost faktů a množství desinformací. K smíchu bývá ten, kdo vznesse nárok na pravdivost, poctivost, čest. Mizí schopnost něco obětovat, zachovat rovná záda i za cenu ztrát. Třeba funkcí, vlivu, nebo různých ekonomických výhod. Morálně pevné osobní postoje tu jsou, ale je hrozně těžké se k nim prokousat vším ostatním. Vytrácí se také potřeba péče o mezilidské vztahy, jakož i potřeba myslet na bolesti naší společnosti: to můžeme snadno pozorovat skrze čím dál častější útoky na neziskové organizace, které přeci v mnohém zaplňují místo tam, kde selhává stát. Žijeme si povětšinou ve svých světech, ze kterých nemáme potřebu vystrčit nos.

Kam se podělo to, co zástupy lidí kdysi zvedlo z křesel, přimělo vyjet do Prahy? Kde jsou ti, kdo na Letné zvonili klíči? Proč tam tehdy jeli? Ano, chtěli změnu. Ale byl snad už tehdy v 89 pod povrchem touhy patřit na Západ, jen sobecký sen o bohatství? Nebo mylné přesvědčení, že s ním se to dobré mezi lidmi samo objeví? Dnes už tušíme, že na úroveň Západních zemí nevystoupáme, pokud si nebudeme vštěpovat právě i hodnoty, které tamní společnosti pracně budují, o které samy zápasí, a které je pak nesou. Je mnoho úhlů pohledu na svět, ale to, co nás může spojoval, jsou právě tyto hodnoty, shoda na morálních principech lidského soužití. Zápas o ně není jen monopolem křesťanství, nýbrž obecně lidské společnosti. Pokud na nich nebudeme stát od nejobyčejnějšího každodenního fungování, dál se nedostaneme. Společnost totiž může být dočasně bohatší, a přitom těžce strádat. Nemám statistiky, ale vím, že mnozí, co si vytyčili za cíl pouze mít práci, uspět v platovém ohodnocení, mít dostatek prostředků na užívání si života, že všichni spokojeni nejsou. Že mnozí vyhledávají odbornou pomoc pro vnitřní neklid, deprese z neisté budoucnosti, pro chybějící hlubší ukotvení a naplnění vlastního života.

Ale nechtěl jsem dnes mluvit jen o bolestech a připojit se tak ke všeobecnému nářku. Myslím totiž, že nic není ztraceno. Lidské pokolení je adaptabilní i směrem k lepšímu. Jen je třeba dát si práci a začínat pořád znovu. Od úsměvu v rozhovoru s prodáváči v obchodech, slušného zacházení s podřízenými, citlivosti k sociálně slabým. Tady v Boleslavi by nám prospěla zvýšená péče o pracovníky z ciziny. Ne je honit a kritizovat, ale dát také prostor k životu. Ustoupit od pojetí

odlidštěné pracovní síly. Myslím, že bychom všeobecně měli omezit vulgaritu a také dávat slušně najevo, že se nám nelíbí, když je používají naši vzorové, kteří by nás měli spíše pozvedat. Tohle není málo.

A navzdory všemu, co se zdá být špatně, věřím, že je naše společnost stále schopná změny směru. Nežije se tu špatně. Máme slušná veřejnoprávní i jiná média. Nezávislé soudy s policií stále snad fungují - můžeme se tak domoci spravedlnosti. Povětšinou netrpíme nouzí, a když ano, hledáme řešení, směr sociálního nastavení našeho státu více méně držíme. Máme dobré školy, dobré zdravotnictví, máme různé možnosti. Smíme si volit, smíme se ozvat, shromážďovat, vyjádřit nesouhlas, žádat demise a nikdo nás za to nezavírá.

A poslední věc: Jako farář vím, že mít naději je dost pracné. Není lehké při všech těch alarmujících signálech vidět také to dobré. Věřit, že věci mohou nabrat lepší směr. Sám občas propadám beznaději. Václav Havel napsal: "Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl - bez ohledu na to, jak to dopadne." Má pravdu, ale na můj vkus si příliš připouštěl absurditu toho, jak věci kolem něj po listopadu 89 dopadaly. Proto ten výrok dnes zkusím trochu otočit. Když budeme dělat věci, které mají smysl, pak mám pevnou naději, že na tom naše společnost bude opravdu lépe. Zkousím totiž věřit ve velký potenciál té rozumné, byť třeba ještě mlčící většiny. Tuhle naději bych vám dnes chtěl předat, jako hráz proti rezignaci nad stavem společnosti. Zaměřujme se na její zlepšování podle svých možností, od všedních věcí, po zásadní úsilí něco měnit, a nepřestávejme se ptát, nikoli po výhodnosti, ale především po hlubším smyslu a směru našeho konání.

Jonatan Hudec

(řeč faráře boleslavského sboru Českobratrské církve evangelické prosloušená 17. listopadu 2018 na náměstí Republiky v Mladé Boleslavi při shromáždění občanů k výročí převratu v listopadu 1989. Převzato z webové stránky římskokatolické farnosti v Mladé Boleslavi)

Krátce

Staršovstvo sboru na svých schůzích začalo hledat řešení ke zlepšení neutěšeného stavu starého evangelického hřbitova v Nebuželích, který se již nepoužívá. Mšenský evangelický sbor by se chtěl společně s dalšími institucemi a jednotlivci pokusit o opravu brány a obvodových zdí hřbitova.

xxx

Evangelický sbor ve Mšeně podal žádost na město Mšeno o dotaci na opravu fasády kolumbária z fondu regenerace městské památkové zóny.

xxx

Kurátor Luboš Skopec a farář Michal Šimek zastupovali mšenský sbor na konventu Poděbradského seniorátu Českobratrské církve evangelické, který se konal v sobotu 10. listopadu v Mladé Boleslavi. Byli pověřeni zhotovením zápisu z jednání, které se konalo v modlitebně mladoboleslavského evangelického sboru v Husově ulici.

xxx

Během podzimu se na faře uskutečnila dvě setkání nad biblí. Nad vybranými biblickými texty diskutovali zájemci z řad členů sboru.

xxx

Farář Michal Šimek seznamuje s biblickými příběhy v rámci několika kroužků dětí ze mšenské mateřské i základní školy. Do školky dochází jednou měsíčně. Děti ze základní školy navštěvují pravidelně jednou týdně ve třech skupinách evangelickou faru.

xxx

Z podnětu jednoho z rodičů dítěte z biblického kroužku se několik rodičů začalo pravidelně scházet na evangelické faře, aby se blíže seznámili s biblí. Toto setkávání je určeno zájemcům z řad veřejnosti, kteří se mohou přihlásit u faráře Michala Šimka.

xxx

Pobožnost – vzpomínka za zemřelé ze mšenského Domova seniorů se konala v úterý 6. listopadu. Farář Michal Šimek přečetl jména všech zemřelých obyvatel domova, kteří zemřeli od doby konání obdobné pobožnosti v loňském roce.

xxx

Seniorátní vikářka Miloslava Hofmanová kázala při bohoslužbách ve mšenském sboru v neděli 25. listopadu.

Michal Šimek

Bohoslužby ve vánočním a novoročním období

Úterý 25.12. 2018 – Boží hod vánoční **10 hod.**
(vysluhování Večeře Páně)

Středa 26.12. 2018 **10 hod.**

Neděle 30.12. 2018 **10 hod.**

Bohoslužby se nekonají na Štědrý den v pondělí 24. 12. 2018 a na Nový rok v úterý 1. 1. 2019.

Salár a dary

Zaplatit salár za rok 2018, věnovat peněžní dar na opravy či provoz sboru můžete osobně v kostele u bratra kurátora L. Skopce nebo sestry I. Pavelkové nebo platbou na účet sboru č. 174987837/0300. Děkujeme!

Webové stránky sboru - Sborové listy na internetu

Od června 2013 jsou v provozu webové stránky sboru, které připravil br. Skopec. Adresa je www.msenocce.wbs.cz a jsou na nich informace o současnosti i historii sboru, kázání a duchovní texty, fotografie a další materiály. Najdete tam také elektronickou podobu tohoto čísla Sborových listů, ale i dřívější čísla.

Požehnané vánoční svátky a nový rok 2019 !

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Webové stránky sboru: www.msenocce.wbs.cz

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.